

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-202/18-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića predsjednika vijeća, mr. sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić članica vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr. sc. R. M. iz Đ., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 11. srpnja 2018.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa. UP/II-008-07/18-01/186, urbroj: 401-01/06-18-3 od 20. travnja 2018.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja K.-z. županije, klasa. UP/I-008-02/18-01/02, urbroj: 2140/01-04-18-1 od 30. siječnja 2018., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama na temelju odredbe članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da tuženik u obrazloženju pobijanog rješenja, a pozivajući se na odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, a vezano uz članak 23. stavak 5. točku 5., potpuno krivo tumači, obrazlaže i navodi da on zloupotrebljava pravo pristupa informacijama temeljem učestalosti i funkcionalne povezanosti više osoba. Naime, Zakon o pravu na pristup informacijama nema ograničenja u pogledu broja podnesenih zahtjeva za pristup informacijama, te svaka fizička i pravna osoba ima prvo podnositi takve zahtjeve. Dakle, njegovi roditelji kao fizičke osobe također imaju pravo podnositi zahtjeve za pristup informacijama, te sama činjenica što su njegovi roditelji ne može se pretočiti u pojam funkcionalne povezanosti sa sadržajem njegovih zahtjeva za pristup informacijama. Nadalje, gospođa B. L. također prema navedenom Zakonu ima pravo podnositi svoje zahtjeve za pristup informacijama, a koji nisu u nikakvoj funkcionalnoj ili kojoj drugoj povezanosti s njegovim podnesenim zahtjevima za pristup informacijama, niti je on imao saznanja da je iste podnosila istom tijelu javne vlasti. Stoga smatra da rješenje i obrazloženje rješenja tuženika nije na zakonu i Ustavu Republike Hrvatske utemeljeno, pa predlaže da ovaj Sud prihvati njegovu tužbu kao osnovanu, te da po potrebi zakaže raspravu.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog

rješenja, te je istaknuo da je u žalbenom postupku utvrđeno da tužitelj zlorabljuje pravo na pristup informacijama, te da njegovo korištenje instituta prava na pristup informacijama kolidira s javnim interesom zbog kojega navedeni institut postoji, ali ujedno predstavlja i obezvrjeđivanje njegova cilja i svrhe. Svako daljnje omogućavanje tužitelja da zlorabljuje odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama ima za posljedicu neopravdano opterećivanje rada i funkcioniranja tijela javne vlasti, to predstavlja prepreku učinkovitom radu tijela, te kolidira s načelima pravičnosti i pravne sigurnosti. Tuženik smatra da osporeno rješenje sadrži jasne i valjane razloge, te predlaže da sud tužbu odbije i potvrdi pobijano rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne, te kako stranke u tužbi, a isto tako, ni u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, sud je konkretni spor riješio bez rasprave i na temelju odredbe članka 36. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima.

Prema odredbi članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine", 25/13. i 85/15.), tijelo javne vlasti rješenjem će odbiti zahtjev, ako jedan ili više međusobno povezanih podnositelja putem jednog ili više funkcionalno povezanih zahtjeva očito zlorabljuje pravo na pristup informacijama, a osobito kada zbog učestalih zahtjeva za dostavu istih ili istovrsnih informacija, ili zahtjeva kojima se traži veliki broj informacija dolazi do opterećivanja rada i redovitog funkcioniranja tijela javne vlasti.

Iz podataka u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj od K.-z. županije zatražio sve preslike svih sklopljenih ugovora (i/ili aneksa) o dodjeli bespovratnih novčanih sredstva (potpore, donacije i sponzorstva) za sve pravne osobe (obiteljska poljoprivredna gospodarstva, obrti, udruge i poduzeća) koja je odobrila i dodijelila K.-z. županija u 2017.

Prima ocijeni ovog Suda tuženik je u žalbenom postupku razmatrajući sve podnesene zahtjeve tužitelja, te s njim povezanih korisnika M. M.₁, M. M.₂, B. L. i U. P. p. K.-z. županije, koje su podnijeli K.-z. županiji u cjelini, je vidljivo da se tražene informacije odnose na veći broj informacija i to za dulje vremensko razdoblje, a u zahtjevima se prilikom traženja različite dokumentacije koristi riječ „sve“, „svu“ ili „svih“. Stoga pravilno zaključuje tuženik da ukupnost zahtjeva i količina traženih informacija u konkretnom slučaju predstavljaju informacije koje opterećuju rad tijela javne vlasti, a da pri tome nije utvrđen osobit javni interes za njihovom objavom, s obzirom da proizlaze iz interesa uskog kruga ljudi, u ovom slučaju tužitelja i gore navedenih osoba.

Naime, iz sadržaja postavljenog zahtjeva tužitelja za pristup informacijama proizlazi da tužitelj od davatelja informacija traži veliku količinu informacija koje su vremenske neograničene, odnosno informacija koje nisu selektivne, što predstavlja zlorabitu Zakona o pravu na pristup informacijama. Tako postavljeni zahtjev za pristup informacijama dovodi do prekomjernog opterećenja rada i redovitog funkcioniranja javnopravnog tijela i u suprotnosti je s ciljem i svrhom instituta prava na pristup informacijama kakovog ima u vidu Zakon o pravu na pristup informacijama, što je detaljno obrazložilo prvostupanjsko javnopravno tijelo u svom rješenju s kojim utvrđenjem je suglasan i tuženik, a koje obrazloženje prihvaća i ovaj Sud.

Imajući na umu navedeno, pravilan je zaključak tuženika da prvostupanjsko rješenje sadrži jasne i valjane razloge za primjenu odredbe članka 23. stavka 5. točke 5. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer korištenje instituta prava na pristup informacijama od strane tužitelja kolidira s javnim interesom zbog kojega navedeni institut postoji, te predstavlja i obezvrjeđivanje njegova cilja i svrhe. Stoga bi omogućavanje tužitelju da zlorabljuje odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama imalo za posljedicu neopravdano opterećivanje rada i funkcioniranja tijela javne

vlasti, što predstavlja prepreku u učinkovitom radu tijela, te je u suprotnosti s načelima pravičnosti i pravne sigurnosti.

Sukladno svemu naprijed navedenom, sud nije imao razloga ocijeniti nezakonitim osporeno rješenje tuženika, kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja tijela prvog stupnja kojim je odbijen njegov zahtjev za pravo na pristup informacijama, pri čemu je tuženik prema ocjeni suda dao valjano obrazloženje za svoju odluku sukladno odredbi članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.).

S obzirom da prigovori tužitelja u tužbi nisu odlučni, niti su od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja, te da ovaj Sud nije našao osnove za poništenje pobijanog rješenja kako je to zatražio tužitelj, trebalo je odlučiti kao i dispozitivu presude, pozivom na odredbu članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima.

U Zagrebu 11. srpnja 2018.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.